

NARCISSÆ PLACANDIS MANIBUS

Narcís parla.

O germans! tristes liris, llanguieixo de lentat
i horre-me dentjat en vostra mortat,
I veus vos, Ninfa, ninfa, ninfa de les fontanes,
Vine a oferir al silenci les meves llagues, veus.

Una gran pan me escolta, en jo escolto el dolit.
ha ren dels dels cançons i em parla de la nit;
Sento l'herba d'argent créixer en l'ombra sagrada,
I, pèpida, la lluna alça un mirall lluminat
fins al límit dels secrets de la font ^{estancada}.

I jo! de tot mon cor entre els cançons llengat,
jo llanguiedo, sapia, per ma trista lentat!
~~No estimo~~ ^{da sob} estimo l'aigua, l'aigua màgica, anissa,
que m'ha oblidat del riu i de la roca antiga.

Que jo deploro ton esclat fatal i me,
Tan blannament de mi x fontana & circumdada,
On, renover, nos ulls en un mortat atzur
Alon i mat-se de plor harruades coronada!

Ai las! La imatge és vana i els plors són eternals!
Entre els hocs blavassos i els braços venturats,
Una tendra llum d'hora ambigua i esvasta,
I d'un llegany de jans en forma un estiu mat
No, en la petita plaça on m'ataca l'aigua trista.....
Deliciós amic, desitjable i glaçat!

Vens-te-avi, al aigua, com de lluna i de rosada;
O poema obedient als meus vots oposada!
Ahi, nos braços d'argent amb els gestos tan purs!.....
Mes lentes mans en l'air adorable es partien
De vida aquest captiu que les fulles abriguen,
I llenço als tornaveus els noms dels déus obscurs!.....

Adén, perdent reflexe en l'ona calma i closa
Narcís... fins aquest nom és un tendre perfume
Suar al cor. Espalla als mians del delirant
Sobre aquest unit sepulcre, funeral, una rosa.

Siguis, mon llari, la rosa espullant el llor
Que apasmi tantament un espectre saure,
Car la nit parla a mitja ran, veu i desputa,
Als càlzeris amb ombra i somnis delicats.
Mes la lluna es cristen als peb muntres allargats.

Sota aquests muntres jo t'adaw, o la imorta

Com per la solitud desolada tristament
Que es mira en el mirall al cor del lluc dorment,
Jo no me deslligau-me de ta presència dolça,
h'heia que ment és blava als ~~momentes~~ ^{los} solcs la molsca
I d'ombrívols plaers seimbla el vent volubne.

Adés, Narcís - ... mar, deus! ha nit et canfament.
Al sospir de mar non la mira imatge ondulada,
La planta, per l'estiu abandonat mudada
Recanes de ramats que se'n van, una un.
Alés solc el fred mortal que l'estel involucra,
Abans que de heixima no es formi un vent sepulcre,
Preu aquest ves que trenca de l'esguacalma el vell.

Solament l'Esperança pot rompre aquest espill.
De l'altè que m'empoua ~~me~~ ^{en} captiva una angsa
Però el meu creix anima una planta nouça
De la qual el plantista em seria indulgent! -

Es vaia - vos ja doncs, aixirmitat turbada!
I tu, dona a la lluna unnil planta i solada,
Una oï rancitat de llígimes d'argent.

o Album de vers amics.

Febrer 1938.